

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2003 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Andrzej Turliniński

Protokolant Monika Pałaszewska

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2003 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z powództwa Pawła Kawarskiego

przeciwko Bankowi Polska Kasa Opieki S.A. w Warszawie

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- I. uznaje za niedozwolone stosowane w obrocie z konsumentami postanowienie § 24 ust. 2 Regulaminu Banku Polska Kasa Opieki S.A. w Warszawie „Ogólne warunki otwierania i prowadzenia przez Bank Polska Kasa Opieki S.A. rachunków wkładów oszczędnościowych z dnia 1 lutego 2001 r. o treści: „Zmiana stawek oprocentowania rachunków prowadzonych w złotych może nastąpić w przypadku zaistnienia niektórych lub wszystkich spośród następujących okoliczności:
- 1) zmiany stopy oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego,
 - 2) zmiany stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski,
 - 3) zmiany stawki WIBOR/WIBID, określających oprocentowanie lokat międzybankowych,
 - 4) zmiany rentowności papierów skarbowych (np. bonów skarbowych, obligacji Skarbu Państwa),
 - 5) zmiany poziomu inflacji,

- 6) zmiany stopy rezerwy obowiązkowej ustalanej przez Narodowy Bank Polski oraz warunków jej odprowadzania”

i zakazuje jego wykorzystywania w tym obrocie,

- II. uznaje za niedozwolone stosowanie w obrocie z konsumentami postanowienie § 4 ust. 2

„Wzoru umowy pożyczki w Eurokoncie” Banku Polska Kasa Opieki S.A. w Warszawie stanowiącego Załącznik Nr 3b do Zarządzenia Prezesa Zarządu Nr E/28/2002 o treści:

„Zmiana stawki oprocentowania jest uzależniona od zaistnienia niektórych lub wszystkich spośród następujących okoliczności:

- 1) zmiany stopy oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego,
- 2) zmiany stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski,
- 3) zmiany stawki WIBOR/WIBID, określających oprocentowanie lokat międzybankowych,
- 4) zmiany rentowności papierów skarbowych (np. bonów skarbowych, obligacji Skarbu Państwa),
- 5) zmiany poziomu inflacji,
- 6) zmiany stopy rezerwy obowiązkowej ustalanej przez Narodowy Bank Polski oraz warunków jej odprowadzania”

i zakazuje jego wykorzystywania w tym obrocie,

- III. oddała powództwo o uznanie postanowienia § 7 ust. 1 zdanie pierwsze Regulaminu Banku Polska Kasa Opieki S.A. w Warszawie „Eurokonto Rachunek Oszczędnościowo-Rozliczeniowy w złotych” z dnia 2 kwietnia 2001 r.,
- IV. umarza postępowanie w pozostałej części,
- V. ustala wpis ostateczny na kwotę 600 zł,
- VI. nakazuje pobrać od Banku Polska Kasa Opieki S.A. w Warszawie na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem połowy wpisu ostatecznego od pozwu, od którego powód był zwolniony,

- VII. obciąża Skarb Państwa – Kasę Sądu Okręgowego w Warszawie drugą połową wpisu od pozwu od którego powód był zwolniony – to jest kwotą 300 zł,
- VIII. znosi między stronami koszty postępowania,
- IX. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Banku Polska Kasa Opieki S.A. w Warszawie.

SSO Andrzej Turlński

Uzasadnienie

W pozwie z dnia 6.08.2002 r. powód Paweł Kawarski domagał się uznania za niedozwolone niektórych postanowień dwóch wzorców umów stosowanych przez pozwanego Bank Pekao S.A. w Warszawie i zakazania ich wykorzystywania.

Pierwszym z zakwestionowanych postanowień był § 7 ust. 1 zdanie pierwsze Regulaminu Banku Pekao S.A. „Eurokonto Rachunek Oszczędnościowo-Rozliczeniowy w Złotyach” z dnia 2.04.2001 r. w brzmieniu:

„Środki zgromadzone na Eurokoncie są oprocentowane według zmiennej stopy procentowej, ustalonej przez Bank w stosunku rocznym”.

Drugim był § 4 ust. 2 Regulaminu Banku Pekao S.A. „Pożyczka w Eurokoncie” stosowany w obrocie już w 1996 r. w brzmieniu:

„Oprocentowanie pożyczki może ulec zmianie w przypadku zaistnienia co najmniej jednej spośród następujących okoliczności:

1. zmiany stopy oprocentowania kredytu lombardowego,
2. zmiany poziomu rezerw obowiązkowych ustalonych przez Prezesa NBP i ich ewentualnego oprocentowania,
3. zmiany cen towarów i usług konsumpcyjnych,
4. zmiany stawki WIBOR określającej oprocentowanie lokat międzybankowych”.

W ocenie powoda przedmiotowe postanowienia obu Regulaminów sformułowane zostały w sposób ogólnikowy. Umożliwia to pozwanemu Bankowi, praktycznie w każdym czasie, dowolne kształtowanie treści świadczeń wzajemnych z umów zawartych na ich podstawie. W szczególności sytuacja taka może mieć miejsce przy ustalaniu zmiennych stóp procentowych. Wysokość tych stóp może bowiem być

kształtowana nazbyt dowolnie, a nawet sprzecznie z uwarunkowaniami ekonomicznymi panującymi na rynku w chwili ustalenia przez Bank stopy procentowej.

Pozwany Bank nadużywając możliwości kształtowania zmiennych stóp procentowych w oferowanych klientom produktach bankowych manipulował nimi w ten sposób, że w dłuższym okresie czasu tj. w latach 1996 - 1999 doprowadził do zwiększenia różnicy pomiędzy oprocentowaniem Pożyczki w Eurokencie, a oprocentowaniem środków na Eurokencie z 11-13% do ponad 18%.

Przedstawiona praktyka Banku stanowi, zdaniem powoda, rażące naruszenie interesów jego klientów - konsumentów i jest możliwa dzięki jednostronnie (beznegocjacyjnie) ustalonym zapisom Regulaminów bankowych. Z tych powodów obowiązujące w Banku zasady zmiany oprocentowania jego produktów – Eurokonta i Pożyczki w Eurokencie należy, według powoda, zakwalifikować jako niedozwolone postanowienia wzorców umów na podstawie art. 385¹ kc i art. 385³ pkt 19 kc.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

W pierwszym rzędzie wskazał, że Regulamin Pożyczka w Eurokencie przywołany w pozwie został uchylony z dniem 17.03.1997 r. nie jest więc obecnie możliwe zawarcie umowy w oparciu o jego treść. Ponieważ odstęp czasowy między uchYLENIEM tego Regulaminu z wytoczeniem powództwa przekracza pół roku, wystąpienie przez powoda na drogę sądową z roszczeniem z art. 479³⁶ kpc powinno zostać uznane za bezskuteczne z uwagi na treść art. 479³⁹ kpc, według którego z żądaniem uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone można wystąpić również wtedy, gdy pozwany zaniechał, jego stosowania, jeżeli od tego zaniechania nie minęło sześć miesięcy.

W dalszej kolejności Bank zarzucił, że w obu zakwestionowanych w pozwie produktach bankowych odsetki stanowią wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy i dlatego są jednym z głównych świadczeń stron. W ocenie Banku zostały one sprecyzowane jednoznacznie. Z tego powodu nie mogą być uznane za niedozwolone postanowienia umowne z art. 385¹ § 1 kc.

Niezależnie od powyższych rozważań pozwany powołał się na dane mu w art. 53 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939 z późn. zm.) prawo do oprocentowania środków pieniężnych na rachunku bankowym według

stopy stałej lub zmiennej, w wysokości i na zasadach określonych w umowie. Z kolei art. 54 ust. 2 pkt 5 tego Prawa nakazuje w umowie rachunku bankowego określić wysokość oprocentowania i warunki jego zmiany. Podobnie w odniesieniu do umów kredytów, art. 69 ust. 2 pkt 5 Prawa bankowego wskazuje, że umowa kredytu powinna określać wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, a przepisy dotyczące oprocentowania kredytu stosuje się odpowiednio do umów pożyczek zawieranych przez banki na podstawie art. 78 Prawa bankowego. Wprowadzając w życie swoje Regulaminy pozwany opierał się na ww. przepisach ustawy. Działał więc legalnie, a to wyklucza możliwość postawienia mu zarzutów objętych żądaniem pozwu.

Odnosnie Regulaminu Eurokonto powołując się na brzmienie jego § 1, według którego w sprawach nieuregulowanych w nim odmienne zastosowanie mają postanowienia „Ogólnych warunków otwierania i prowadzenia przez Bank Polska Kasa Opieki S.A. rachunków oszczędnościowych”, zakwestionował twierdzenie pozwu, iż w Regulaminie Eurokonto nie wyszczególniono przyczyn mogących powodować zmianę oprocentowania. W § 24 załączonych do pozwu „Ogólnych warunków (...) rachunków oszczędnościowych (k-22) zmiana wysokości oprocentowania w rachunkach złotych o zmiennej stopie oprocentowania jest możliwa w przypadku wystąpienia niektórych lub wszystkich spośród następujących okoliczności:

1. zmiany stopy oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego,
2. zmiany stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski,
3. zmiany stawek WIBOR/WIBID, określających oprocentowanie lokat międzybankowych,
4. zmiany rentowności papierów skarbowych (np. bonów skarbowych, obligacji Skarbu Państwa),
5. zmiany poziomu inflacji,
6. zmiany stopy rezerwy obowiązkowej ustalonej przez Narodowy Bank Polski oraz warunków jej odprowadzania.

Według stanowiska Banku, z uwagi na skonkretyzowanie warunków uprawniających do zmiany stopy procentowej w umowach Eurokonto oraz Pożyczka w Eurokon-

cie w treści Regulaminów stanowiących wzorce takich umów, powództwo nie powinno być uwzględnione.

W ocenie pozwanego dalsze określanie warunków zmian wzmiankowanych stóp procentowych nie jest możliwe z ekonomicznego punktu widzenia. Poza tym powszechna jest w Polsce praktyka bankowa polegająca na niewskazywaniu w regulaminach oferujących produkty bankowe wysokości przyszłego oprocentowania w razie ustalenia oprocentowania według zmiennej stopy procentowej.

Na koniec pozwany podkreślił, że polityka różnicowania w czasie stóp procentowych dwóch oferowanych produktów bankowych nie jest odzwierciedleniem aktualnego i przewidywanego ryzyka ich oferowania. Ryzyko to jest różne dla każdego z nich i inna jest jego dynamika wzrostu lub spadku. Zatem Bank musi mieć możliwość kontrolowania tego ryzyka właśnie za pomocą zmiany stóp procentowych.

Ustosunkowując się do stanowiska zaprezentowanego przez pozwanego powód rozszerzył powództwo (k. 115) o:

I. uznanie postanowienia § 24 ust. 2 Regulaminu Banku Pekao S.A. „Ogólne warunki otwierania i prowadzenia przez Bank Polska Kasa Opieki S.A. rachunków wkładów oszczędnościowych z 1.02.2001 r.” w brzmieniu:

„Zmiana stawek oprocentowania rachunków prowadzonych w złotych może nastąpić w przypadku zaistnienia niektórych lub wszystkich spośród następujących okoliczności:

1. zmiany stopy oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego,
2. zmiany stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski,
3. zmiany stawek WIBOR/WIBID, określających oprocentowanie lokat międzybankowych,
4. zmiany rentowności papierów skarbowych (np. bonów skarbowych, obligacji Skarbu Państwa),
5. zmiany poziomu inflacji,
6. zmiany stopy rezerwy obowiązkowej ustalonej przez Narodowy Bank Polski oraz warunków jej odprowadzania”

za niedozwoloną klauzulę umowną i zakazanie jej wykorzystywania.

II. Uznanie postanowienia § 4 ust. 2 „Wzoru umowy pożyczki w Eurokoncie” Banku Pekao S.A. stanowiącego załącznik nr 3b do ZPZ Nr E/28/2002 w brzmieniu:

„Zmiana stawki oprocentowania jest uzależniona od zaistnienia niektórych lub wszystkich spośród następujących okoliczności:

1. zmiany stopy oprocentowania kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego,
2. zmiany stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski,
3. zmiany stawek WIBOR/WIBID, określających oprocentowanie lokat międzybankowych,
4. zmiany rentowności papierów skarbowych (np. bonów skarbowych, obligacji Skarbu Państwa),
5. zmiany poziomu inflacji,
6. zmiany stopy rezerwy obowiązkowej ustalonej przez Narodowy Bank Polski oraz warunków jej odprowadzania”

za niedozwoloną klauzulę umowną i zakazanie jej wykorzystywania.

Odnośnie rozszerzenia powództwa powód podkreślił, że w żaden sposób nie zmienia ono istoty sporu, a uzasadnienie wniosków zawartych w pozwie znajduje w pełni zastosowanie do dodatkowych żądań zgłoszonych w piśmie modyfikującym powództwo.

Na rozprawie (k.153) powód oświadczył, że cofa pozew w zakresie uznania postanowienia § 4 ust. 2 Regulaminu Banku Pekao S.A. „Pożyczka w Eurokoncie” z 1996 r. i w tym zakresie zrzeka się roszczenia.

Z kolei pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentu – „Zestawienia stawek oprocentowania lokat złotych rachunków ROR” oraz pożyczek udzielanych przez liczące się w Polsce banki na okoliczność, że stosowane przez pozwanego oprocentowanie produktów nie odbiega w zasadniczy sposób od oprocentowania takich samych produktów oferowanych przez inne banki.

Sąd wniosek dowodowy oddalił uznając go za bezprzedmiotowy dla oceny zgodności z prawem warunków zmiany stopy oprocentowania wybranych produktów pozwanego banku.

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Do wszystkich żądań zmodyfikowanego pozwu zastosowanie mają przepisy postępowania odrębnego w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone unormowanego w Rozdziale 3 Działu IVa Tytuł VII, kpc, a konkretnie w przepisach art. 479³⁶ – 479⁴⁵ kpc.

W świetle treści art. 479³⁸ § 1 kpc zgłoszone w sprawie powództwo może wytoczyć każdy, kto według oferty pozwanego mógłby zawrzeć z nim umowę zawierającą postanowienie, którego uznania za niedozwolone żąda się pozwem. Legitymacja czynna procesowa określona jest w tym przepisie bardzo szeroko. Jak wiadomo powód zawarł w 1996 r. z pozwanym umowę „Pożyczka w Eurokoncie” według wówczas obowiązującego Regulaminu. Nie oznacza to, że nie może być potencjalnym klientem Banku mogącym hipotetycznie skorzystać z oferty pozwanego zawartej w Regulaminie „Pożyczka e Eurokoncie” w 2002 r. Pozwany nie twierdził, że powód nie należy do kategorii podmiotów uprawnionych do skorzystania z oferty według tego Regulaminu. Skoro więc powód może w przyszłości przystąpić do ww. oferty, np. po rozwiązaniu aktualnie łączącej go z Bankiem umowy w tym zakresie, to w ocenie Sądu, posiada legitymację czynną określoną w art. 479³⁸ kpc.

W następnej kolejności Sąd zajął się oceną zasadności żądań ze zmodyfikowanego powództwa dotyczących § 24 ust. 2 Regulaminu „Ogólnych warunków otwierania i prowadzenia rachunków wkładów oszczędnościowych z 2001 r.” oraz § 4 ust. 2 Regulaminu z 2002 r. „Pożyczka w Eurokoncie”. Oba te Regulaminy określają bowiem w sposób identyczny okoliczności, których zajście pojedynczo lub łącznie może spowodować zmianę oprocentowania produktu bankowego.

Rację ma pozwany twierdząc, że oprocentowanie zarówno wkładu oszczędnościowego jak i pożyczki stanowi główne świadczenie stron, z tym, że przy wkładzie oszczędnościowym (umowa rachunku bankowego) jest ono świadczeniem należnym klientowi za oddanie do dyspozycji banku środków pieniężnych na uzgodniony okres,

a w umowie pożyczki jest świadczeniem dla banku w zamian za udostępnienie klientowi środków pieniężnych na uzgodniony okres.

Zasadniczo główne świadczenia stron nie mogą być uznane za niedozwolone postanowienia umowne przy zastosowaniu kryteriów przeprowadzenia takiej oceny podanych w przepisie art. 385¹ § 1 kc, pod jednym wszakże warunkiem – jednoznaczności sformułowania. Jak bowiem wynika z treści powołanego przepisu „postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.”

W rozpatrywanych Regulaminach główne świadczenia stron nie są sformułowane w sposób jednoznaczny. Co więcej, właśnie niedookreślenie sytuacji dających podstawę do zmiany oprocentowania, jak również całkowita swoboda Banku przy ustalaniu skali (dynamiki) zmiany jest mankamentem decydującym o uznaniu zakwestionowanych postanowień Regulaminów za niedozwolone zarówno w rozumieniu klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 kc jak i stypizowanej, przykładowej klauzuli abuzywnej określonej w art. 385³ pkt 19 kc.

Założyć należy, że racjonalnie prowadzący swoje interesy bank analizując dane wpływające do niego z rynku konkretnego produktu bankowego, na którym działa bezpośrednio i z rynków związanych funkcjonalnie z tym rynkiem oraz dane o sytuacji wewnątrz jego przedsiębiorstwa podstawia je pod pewien model własnego zachowania – uczestnictwa w mechanizmie rynkowym, który z jednej strony pozwalać mu będzie na zachowanie konkurencyjności własnej oferty, a z drugiej na zrealizowanie takiej wielkości przychodu, jaka umożliwi mu uzyskanie przynajmniej minimum środków dla utrzymania się na rynku.

Dysponując parametrami pochodzącymi z rynku, a także z własnego przedsiębiorstwa Bank podejmuje decyzje gospodarcze, w tym również poprzez odpowiedź na pytanie – czy nadszedł moment do zmiany stopy procentowej oferowanego przez siebie produktu, a jeśli tak, to w jakim zakresie należy zmiany tej dokonać?

Biorąc pod uwagę wymogi legalności postępowania przedsiębiorcy postawione w art. 385¹ § 1 kc, Sąd stoi na stanowisku, że parametry (uwarunkowania) zmian stóp procentowych w objętych sporem produktach, z jednoczesnym określeniem dynamiki zmian, Bank powinien określić we wzorcu umowy stanowiącym ofertę dla klienta (konsumenta). Nie jest rzeczą Sądu precyzowanie metody służącej „przełożeniu” wzmiankowanych uwarunkowań i skutków ich wystąpienia na konkretne postanowienia wzorca umowy. Być może jednak celowym byłoby określenie we wzorcu, w punktach procentowych, pułapu zmian parametrów upoważniającego Bank do zmiany stopy oprocentowania produktu, z jednoczesnym sprecyzowaniem zakresu zmiany, również w punktach procentowych.

W świetle treści zakwestionowanych postanowień obu Regulaminów Bank mając zbyt duży margines swobody przy podejmowaniu decyzji o zmianie oprocentowania w omawianym zakresie naraża się na uzasadniony zarzut działania arbitralnego, uznaniowego i nie poddającego się kontroli przez kontrahenta. Takie postępowanie narusza wiarygodność i rzetelność Banku kształtując pozycję klienta w umowach sprzecznie z dobrymi obyczajami rażąco przy tym naruszając jego interesy (art. 385¹ § 1 kc). Z tych samych powodów przytoczone wyżej postanowienia wzorców: Regulaminu „Ogólnych warunków otwierania i prowadzenia rachunków wkładów oszczędnościowych” z 2001 r. oraz „Pożyczki w Eurokoncie” z 2002 r. należy równolegle zakwalifikować jako klauzule abuzywne z art. 385³ pkt 19 kc przewidujące wyłącznie dla Banku jako kontrahenta konsumenta jednostronne uprawnienie do zmiany, bez ważnych przyczyn, istotnych cech świadczenia (wynagrodzenia).

Nie przekonały Sądu wywody pozwanego o legalności treści ww. Regulaminów z powołaniem się na przepisy Prawa bankowego. W obrocie z konsumentem wzorce umów rachunku bankowego i umowy pożyczki muszą spełniać nie tylko wymagania postawione przez przepisy art. 53, art. 54 ust. 2 pkt 5, art. 69 ust. 2 pkt 5 w zw. z art. 78 tego Prawa, ale również dalej idące w ochronie konsumentów przepisy art. 385¹-385³ kc dotyczące niedozwolonych postanowień umownych.

Pozwany nie może także skutecznie powołać się na identyczną praktykę innych banków w analizowanej kwestii, gdyż jak wiadomo powództwo zostało wytoczone tylko

przeciwko Bankowi i tylko jego postępowanie podlegało ocenie Sadu w rozpoznawanej sprawie.

Nie mają też, zdaniem Sądu, żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy te wywody powoda, które miały dowieść rosnącej dysproporcji w oprocentowaniu analizowanych w sprawie produktów bankowych i świadczyć o dyskryminacji klientów. Wywody te nie pozostają w żadnym związku ze zbyt małym stopniem uszczegółowienia zasad zmian stóp procentowych wkładów oszczędnościowych i pożyczek.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt I i II sentencji wyroku, uznając za niedozwolone postanowienie § 24 ust. 2 Regulaminu Banku „Ogólne warunki otwierania i prowadzenia rachunków wkładów oszczędnościowych” z 2002 r. i postanowienie § 4 ust. 2 Regulaminu Banku „Pożyczka w Eurokoncie” z 2002 r. i zakazując ich wykonywania w obrocie z konsumentami.

W pkt III sentencji wyroku oddalił powództwo o uznanie postanowienia § 7 ust. 1 zdanie pierwsze Regulaminu Banku z 2001 r. „Eurokonto Rachunek Oszczędnościowo-Rozliczeniowy w złotych”. Uznał, że treść tego postanowienia: „*Środki zgromadzone na Eurokoncie są oprocentowane według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Bank w stosunku rocznym*” stanowi jedną normę wraz z przepisem § 24 ust. 2 Regulaminu „Ogólne warunki otwierania i prowadzenia rachunków wkładów oszczędnościowych” z 2001 r., w związku ze wskazówką zawartą w tym zakresie w § 1 pierwszego z tych Regulaminów o treści: „w sprawach nieuregulowanych w niniejszym Regulaminie zastosowanie mają postanowienia o.w. otwierania i prowadzenia przez Bank rachunków wkładów oszczędnościowych”. Skoro powód nie objął swoim żądaniem całości normy, Sąd nie mógł orzekać o jej treści, w sposób wykraczający ponad żądanie pozwu. Równocześnie zaś wziął pod uwagę, iż w tej samej sprawie uznał za niedozwolone postanowienie umowne właśnie treść § 24 ust. 2 cyt. powyżej Regulaminu. Wykluczenie z obrotu tego postanowienia obala jednocześnie normę określoną w § 7 ust. 1 Regulaminu „Rachunek Eurokonto” z 2001 r.

W pkt IV sentencji wyroku wobec cofnięcia pozwu przez powoda w części dotyczącej Regulaminu „Pożyczka w Eurokoncie” z 1996 r. z uwagi na wycofanie tego wzorca z obrotu w 1997 r. Sąd działając na podstawie art. 355 kpc w związku z art. 479¹³ § 1 kpc umorzył postępowanie w tym zakresie.

O wysokości wpisu od pozwu i ściąganiu jego połowy od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sąd postanowił na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 111 § 1 pkt 7 kpc (pkt V, VI i VII sentencji wyroku).

Na podstawie art. 100 kpc Sąd zniósł między stronami koszty postępowania, a w pkt IX w oparciu o art. 479⁴⁴ kpc zarządził publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

SSO Andrzej Turlinowski

Na oryginalne elektroniczne podpisy
Za zgodność Sekretarz